

Sygn. akt V Ua 40/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Grzegorz Detka</i>
	<i>SSO Iwona Michalak (spr.)</i> <i>SSR del. Paweł Stępień</i>
Protokolant:	st.sekr.sądowy Barbara Madej

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2014 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy M. J.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi d/s Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji M. J.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 13 listopada 2013 r. sygn. akt IV U 331/13

oddala apelację.

Sygn. akt V Ua 40/14

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 17 października 2012 roku Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K.zaliczył M.J. do lekkiego stopnia niepełnosprawności na okres do 31 października 2015 roku.

Orzeczeniem z dnia 7 lutego 2013 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)po rozpatrzeniu odwołania M. J.utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy w Kielcach oddalił odwołanie M. J.od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)z dnia 7 lutego 2013 roku.

W postępowaniu sądowym Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów neurologa, reumatologa, psychiatry i ortopedy na okoliczność ustalenia czy M. J. kwalifikuje się do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności. Biegli na podstawie akt sprawy, dokumentacji lekarskiej oraz badania odwołującej się stwierdzili u niej chorobę zwyrodnieniowo- dyskopatyczną kręgosłupa, zmiany zwyrodnieniowe wielostawowe, ostrogi piętowe, bóle i drętwienie kończyn, zawroty głowy, zaburzenia depresyjne o nieznacznym stopniu. Zdaniem biegłych M. J. nie kwalifikuje się do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że odwołanie nie jest zasadne. Powołał się przy tym na dyspozycję art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2008 roku Nr 14 poz. 92 ze zm.), określającego stopnie niepełnosprawności. Sąd Rejonowy podniósł, że analiza materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, a w szczególności dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów prowadzi do wniosku, że schorzenia występujące u M. J. oraz ich obecny stopień zaawansowania, nie uzasadniają zaliczenia jej do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności. Stopień nasilenia ograniczenia funkcji ruchu na tle zmian zwyrodnieniowych pozwala ubezpieczonej na pełnienie ról społecznych w pozycji siedzącej z krótkotrwałym poruszaniem się. Jest ona jednocześnie zdolna do samoobsługi oraz samodzielnej egzystencji i nie wymaga wsparcia innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych i pełnieniu ról społecznych.

Sąd Rejonowy podzielił w całości wnioski zawarte w opinii biegłych, uznając je za rzetelne, logiczne i nie zawierające wewnętrznych sprzeczności, sporządzone w oparciu o analizę dokumentacji medycznej i badanie ambulatoryjne ubezpieczonej.

Apelację od powyższego wyroku złożyła M. J. wnosząc o ponowne rozpoznanie sprawy i zaliczenie jej do wyższego stopnia niepełnosprawności. Podniosła, że nie zgadza się z opinią biegłych, zaś wyrok jest dla niej krzywdzący, gdyż jej stan zdrowia pogarsza się.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t. j. Dz.U z 2011, nr 127, poz. 721 ze zm.) wyróżnia trzy stopnie niepełnosprawności : znaczny, umiarkowany i lekki.

Definicje wskazanych stopni niepełnosprawności określone zostały w art. 4 ust. 1-3. ustawy. Stosownie do tej regulacji do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (ust.1). Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (ust.2). Z kolei do do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (ust.3).

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy stan zdrowia M. J. uzasadnia zaliczenie jej do wyższego aniżeli lekki stopnia niepełnosprawności.

Według Sądu Okręgowego, ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie zaistniałego stanu faktycznego są prawidłowe. Sąd Rejonowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, ocenił wiarygodność i moc dowodów zgodnie ze

wskazaniami dyspozycji art. 233 §1 k.p.c, dokonując następnie trafnej wykładni przepisów art. 3 w zw. z art. 4 wymienionej ustawy znajdujących zastosowanie w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił przedstawione przez Sąd pierwszej instancji stanowisko, że w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w toku sprawy – a zwłaszcza wobec wniosków zawartych w opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii, reumatologii, ortopedii i psychiatrii – brak jest podstaw do uznania M. J. za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym. Do ustalenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności nie jest bowiem wystarczające występowanie u ubezpieczonej schorzeń, na które cierpi. Zgodnie z normą art. 4 ust.2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych umiarkowany stopień niepełnosprawności stwierdza się u osoby z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Z opinii biegłych jednoznacznie wynika, że stopień nasilenia ograniczenia funkcji ruchu na tle zmian zwyrodnieniowych pozwala M. J. na pełnienie ról społecznych w pozycji siedzącej z krótkotrwałym poruszaniem się i przebywaniem w pozycji siedzącej. Jest ona jednocześnie zdolna do samoobsługi oraz samodzielnej egzystencji i nie wymaga wsparcia innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych i pełnieniu ról społecznych.

Sąd Okręgowy analizując materiał dowodowy, w szczególności opinię biegłych uznał, że wynika z niej jednoznacznie, że M. J. nie spełnia przesłanek do uznania jej za osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Biegli podkreślili, że stwierdzone schorzenia w obecnym stanie nie kwalifikują ubezpieczonej do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności.

Brak zatem było podstaw do przyjęcia, że u M. J. występuje umiarkowany stopień niepełnosprawności zdefiniowany w art. 4 ust. 2 powołanej wyżej ustawy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy - na podstawie art. 385 k.p.c. - orzekł, jak w sentencji wyroku.